

ضرورت تبیین طرح جامع شبکه پیاده راه های شهری در ایران

(با مقایسه تطبیقی طرح های جامع پیاده سه شهر پاریس، اوکلند و
برکلی)

محمد مرادی

کارشناس ارشد معماری دانشگاه هنر تهران، - ۰۹۱۸۳۸۷۰۸۵۳ - m.moradi.architect@gmail.com
کرمانشاه، خیابان برق، نبش کوی چهارم برق، مجتمع ثمین، واحد همکف

چکیده

پیاده راه ها بعنوان بخشی از عرصه و فضای عمومی-یکی از عناصر شاخص فضای شهری-مجموعه پیوسته شهر را به نظم آورده و عنصری مسلط در ایجاد تصور مردم از شهر محسوب می شوند. به طوری که بعنوان یک واقعیت اجتماعی، محل بروز زندگی روزمره مردم و انواع تظاهرات اجتماعی بوده و با حضور و مکث مردم معنا می یابد. تداوم حضور و استفاده مستمر مردم نیز خود مستلزم وجود جاذبه های لازم برای مکث و توقف و وجود کنترل دایمی چشمان ناظر بر فضاهای عمومی از جمله پیاده راه ها است تا تضمین کننده امنیت آنها و نهایتاً آزادی کل شهر باشد. موضوعی که امروزه بدلیل بروز آشفتگی در بیشتر ابعاد زندگی شهرهای معاصر ایران مورد غفلت واقع شده و سبب از هم گسیختگی اجتماعی، عدم خلق خاطرات جمعی، تحمیل حرکت سواره بر شهر و تبدیل محل زندگی اجتماعی شهروندان به گذرگاه و توقفگاه ماشین گشته است. با فراموشی عملکرد پیاده، حیات مدنی در فضاهای شهری کم رنگ شده و انسان شهری بصورت غریبه ای در آشوب متحرک شهرهای امروزی تنها مانده است.

لذا توسعه و گسترش پیاده راه ها در راستای توسعه عرصه و فضاهای شهری ارزیابی شده و ضمن تسهیل دسترسی شهروندان به مواهب شهری، زمینه را برای ایجاد علقه های مناسب، گفتگو و تعامل اجتماعی فراهم کرده و با ایجاد فرصت برابر برای همه شهروندان منجر به انسجام اجتماعی خواهد شد، هدفی که تمامی اندیشه های سازمان یافته حرفه ای امروزی به شدت آنرا ترویج کرده و با انواع برنامه ها درصدد اجرای آنند.

تجارب جهانی معاصر مبین آن است که گسترش پیاده راه ها مستلزم تهیه طرح جامعی در این زمینه بوده تا پیوستگی و گسترش شبکه پیاده راه ها را با توجه به ابعاد مختلف زیرساخت های شهری ایجاد کرده و توسعه بخشد. در این مقاله نگارندگان برآنند تا ضرورت ها، اهداف، سیاست ها و راهبردهای عملیاتی طرح جامع پیاده راه ها را با تکیه بر تجارب موفق